

Sygn. akt I PK 208/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Herbert Szurgacz (przewodniczący)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa D. R.
przeciwko "R." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2007 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 września 2005 r., sygn. akt (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części oddalającej apelację
powoda oraz orzekającej o kosztach procesu i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu do rozpoznania i
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelacje powoda i pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z 30 grudnia 2004 r., sygn. akt (...), w którym Sąd Okręgowy: (1) zasądził od pozwanej tytułem wynagrodzenia: a) 9595 zł brutto z ustawowymi odsetkami od 10 września 2000 r., b) 9595 zł brutto z ustawowymi odsetkami od 10 października 2000 r., (2) nadał wyrokowi w pkt 1a rygor natychmiastowej wykonalności, (3) zasądził od powoda na rzecz pozwanego 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, (4) oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

W pozwie powód domagał się zasądzenia od pozwanej 47 975 zł. tytułem zaległego wynagrodzenia za okres od sierpnia do grudnia 2000 r. oraz 19 109,07 zł. tytułem odprawy należnej w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód zatrudniony był od 2 stycznia 1997 r. na podstawie umowy o pracę na stanowisku prezesa zarządu. 9 sierpnia 2000 r. nadzwyczajne zgromadzenia wspólników podjęło uchwałę o odwołaniu go z tego stanowiska i powołaniu na nie R. R. Po odwołaniu powód wykorzystywał urlop wypoczynkowy w okresie od 4 do 31 sierpnia oraz od 4 do 25 września 2000 r. 6 września 2000 r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych zostało złożone pismo, podpisane przez powoda, o wyrejestrowaniu go z ubezpieczenia społecznego. Natomiast 1 października 2000 r. powód zarejestrował prowadzenie działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu zebrany materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że umowa o pracę rozwiązana została między stronami na podstawie porozumienia stron z dniem 30 września 2000 r. Do takiego wniosku prowadzi to, że powód z chwilą odwołania go ze stanowiska prezesa rozpoczął wykorzystywanie urlopu wypoczynkowego, sam podpisał druki wyrejestrowujące go z ubezpieczenia społecznego, w październiku 2000 r. zgłosił prowadzenie działalności gospodarczej i uzyskał wpis do ewidencji. Ponadto także z innymi członkami zarządu – R. R. i K. R. rozwiązano umowy o pracę za porozumieniem stron. Wobec tego przedłożone przez powoda pismo o wypowiedzeniu mu umowy o pracę stanowi faktycznie

jedynie dowód rozliczenia się powoda ze stroną pozwaną. Sąd stwierdził również, że od stycznia do września 2000 r. powód nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę. Jednakże jedynie wynagrodzenie za sierpień i wrzesień nie uległo przedawnieniu.

Z tych względów Sąd uznał zasadność roszczenia powoda jedynie w zakresie wynagrodzenia za sierpień i wrzesień 2000 r., a w pozostałej części powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku złożyły obie strony.

Co do apelacji powoda Sąd Apelacyjny uznał, że sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe w sprawie, słusznie ustalając, w oparciu o zgromadzony materiał, iż żądanie powoda mogło być uwzględnione jedynie w zakresie wynagrodzenia za pracę za okres dwóch miesięcy. Z ustalonych okoliczności wynika, że łącząca strony umowa o pracę została rozwiązana na mocy porozumienia stron z dniem 30 września 2000 r. o czym świadczy fakt wyrejestrowania się w tym czasie powoda z ubezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia u strony pozwanej, a także podjęcie przez niego działalności gospodarczej. Istniały zatem podstawy do przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że skierowane do powoda pismo z 30 września 2000 r. stanowiło w rzeczywistości dowód rozliczenia się przez niego z powierzonej mu dokumentacji i sprzętu. Pismo to nie stanowi oświadczenia o wypowiedzeniu łączącej strony umowy o pracę, gdyż nie spełnia wszystkich wymogów przewidzianych w tym zakresie w Kodeksie pracy. W tej sytuacji brak było podstaw do przyznania powodowi żądanego wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W konsekwencji powodowi nie przysługuje również odprawa pieniężna, skoro umowa o pracę nie została rozwiązana z przyczyn dotyczących pracodawcy. Zajmowane przez powoda stanowisko nie zostało zlikwidowane, gdyż uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z 9 sierpnia 2000 r., odwołującą powoda ze stanowiska prezesa zarządu, jednocześnie powołano na to stanowisko inną osobę. Sąd Apelacyjny przyjął również, że żądanie wynagrodzenia za okres 7 miesięcy od stycznia do lipca 2000 r. uległo przedawnieniu, bowiem zgodnie z art. 291 § 1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W ocenie Sądu roszczenie dotyczące tego wynagrodzenia objęte było rozstrzygnięciem zaskarżonego wyroku, skoro w

punkcie 4 sentencji oddalono powództwo w pozostałym zakresie, a w uzasadnieniu stwierdzono jego przedawnienie. Także apelacja strony pozwanej nie zawiera uzasadnionych podstaw, ponieważ brak jest podstaw do uznania, że pozwana w odpowiedzi na pozew podnosiła zarzut potrącenia swoich wierzytelności z tytułu udzielanych powodowi zaliczek.

W skardze kasacyjnej powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej apelację powoda oraz w części dotyczącej kosztów procesu, opierając skargę na podstawie naruszenia prawa materialnego, przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie: (-) art. 291 § 1 k.p., polegające na przyjęciu, że roszczenie o wynagrodzenie za okres od stycznia do lipca 2000 r. uległo przedawnieniu, podczas gdy przedłużenie pismem z 30 września 2000 r. okresu wymagalności roszczenia o wynagrodzenie za okres od stycznia do lipca 2000 r. do 2005 r. spowodowało, że dopiero od tego momentu rozpoczął bieg trzyletni okres przedawnienia, a zatem roszczenie to nie uległo przedawnieniu, (-) art. 291 § 1 k.p., polegające na przyjęciu, że przedawnienie sąd uwzględnia z urzędu, podczas gdy przedawnienie sąd uwzględnia tylko na zarzut, a pozwany takiego zarzutu nie podniósł. Ponadto pozwana podniosła zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, których uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 391 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. polegającego na niewyjaśnieniu, jakich wymogów dotyczących wypowiedzenia umowy o pracę, opisanych w Kodeksie pracy, nie spełnia pismo z 30 września 2000 r., podczas gdy obowiązkiem Sądu było dokładne wyjaśnienie dlaczego to pismo nie stanowi wypowiedzenia, a brak takiego wyjaśnienia uniemożliwia stronom, ich pełnomocnikom i Sądowi kasacyjnemu prawidłową ocenę zaskarżonego orzeczenia. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego, jak również kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisowych lub spisu kosztów oraz o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (w związku z art. 391 k.p.c.). W orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia może okazać się zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. W istocie rzeczy to, czy sprawa została wadliwie, czy prawidłowo rozstrzygnięta nie zależy od tego, jak zostało napisane uzasadnienie, co znajduje potwierdzenie w art. 398¹⁴ k.p.c. w myśl którego Sąd Najwyższy oddala skargę kasacyjną także wtedy, gdy mimo błędnego uzasadnienia orzeczenie odpowiada prawu (zob. wyroki SN z: 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; 18 marca 2003, IV CKN 1862/00, LEX nr 109420; 20 lutego 2003, I CKN 65/01, LEX nr 78271). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd Apelacyjny nie uznał pisma z 30 września 2000 r. za wypowiedzenie, głównie dlatego, że podzielił stanowisko sądu pierwszej instancji, iż rozwiązanie stosunku pracy powoda nastąpiło za porozumieniem stron. W tej sytuacji nie można zaaprobować zarzutu skarżącego, że Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił, dlaczego pismo z 30 września 2000 r. nie stanowi w jego ocenie wypowiedzenia umowy o pracę. W związku z tym Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku przy ocenie naruszenia prawa materialnego.

Trafne okazały się natomiast zarzuty naruszenia art. 291 § 1 k.p. Istotnie, uznając, że „żądanie wynagrodzenia za okres 7 miesięcy, od stycznia do lipca 2000 r. uległo przedawnieniu, bowiem zgodnie z art. 291 § 1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne” Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę, że w piśmie z 30 września 2000 r. o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę pozwany stwierdził, iż „zaległe wynagrodzenia (od stycznia 2000), wynagrodzenie za pracę i należną odprawę, /wraz z odsetkami/ Spółka R. zobowiązuje się wypłacić najpóźniej do 2005 r.” Nieuwzględnienie tego oświadczenia, a szczególnie nierozważenie, czy zawiera ono uznanie roszczenia w rozumieniu art. 295 § 1 pkt 2 k.p. uzasadnia zarzut niewłaściwego zastosowania art. 291 § 1 k.p. Słusznie również skarżący zarzucił uwzględnienie przez Sąd Apelacyjny upływu terminu przedawnienia z urzędu. Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni podziela przyjęte w orzecznictwie

stanowisko, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia ze stosunku pracy sąd nie uwzględnia z urzędu upływu terminu przedawnienia (uchwała SN z 10 maja 2000 r., III ZP 13/00, OSNP 2000, nr 23, poz. 846; także uzasadnienie uchwały z dnia 6 marca 1998 r., III ZP 50/97, OSNAP 1998 r. Nr 18, poz. 534).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

/tp/